

[Tanga.]

heder i adskillige uger under påberåbelse af, at der foretages demonstrationer.

Såfremt folketinget ikke nu griber ind, vil der være en stor risiko for, at de ulovlige blokader vil udvikle sig til voldelige konfrontationer, idet vi må forvente, at befolkningen ikke fortsat vil finde sig i grove lovovertrædelser fra nogle få provokatører, der stiller sig over loven. Vi så det allerede under Bækkelundblokaden, hvor 200 landmænd stillede sig solidarisk med den belejrede virksomhed; såfremt politiet ikke havde ophevet blokaden, var det sikkert endt med voldelige sammenstød.

Ved arbejdsrettens dom i Info-sagen blev det klart fastslået, at en arbejdsretlig blokade ikke giver ret til at hindre personer i at komme ud og ind på en virksomhed. Også vestre landsrets dom i Hope Computer-sagen udtaler som en selvfølge, at belejring af en virksomhed, hvorved man hindrer folk i at komme ud fra virksomheden, er en overtrædelse af straffelovens § 261. Men grunden til, at de tiltalte ved landsrettens dom blev frifundet, var jo, at de havde påstået, at de ikke havde været med til at hindre den frie passage, og da anklagemyndigheden ikke kunne føre det fornødne bevis for, at de tiltalte havde været direkte impliceret i belejringen, blev de frifundet.

Problemet i disse belejringssager, altså blokadesager, er derfor ikke så meget et lovproblem som et politiproblem, nemlig problemet at få politiet til at beskytte lovlige borgere mod alvorlige frihedskrænkelser fra nogle få professionelle ballademageres side, de såkaldte kinesere, der gang på gang groft har overtrådt straffeloven, uden at politiet har grebet ind, hvorfor disse provokatører med nogen ret kan tro, at deres handlinger ikke er straffbare. Det er derfor psykologisk rigtigt at tydeliggøre straffeloven, således at de klare regler, der gælder, når der er tale om indespærring på en virksomhed, også kommer til at gælde, når man spærrer adgangen til virksomheden og forhindrer folk i at komme ind.

Det bemærkes, at statsministeren i sit svar i spørgetiden den 15. oktober 1975 på et spørgsmål fra hr. Poul Schlüter har givet udtryk for samme opfattelse, idet statsmini-

steren udtalte (Folketingstidende 1975-76, sp. 310):

„men der skal ikke herske nogen tvivl om, at regeringen har den principielle opfattelse, at folk — absolut og naturligtvis — skal have mulighed for at kunne færdes frit til og fra de steder, hvor de altså også har lovligt ærinde. Det gælder altså også til en arbejdsplads, over for hvilken der er etableret blokade.“

Efter fremskridtspartiets opfattelse er borgernes ret til frit at færdes af så afgørende betydning, at de bestemmelser, der skal sikre disse rettigheder, hører hjemme i straffeloven og ikke i de af administrationen udfærdigede politivedtægter, der kan variere fra sted til sted, og som kan ændres af justitsministeren uden om folketinget.

Endelig bemærkes, at straffelovrådet og justitsministeriet er af den opfattelse, at fysiske blokader ved opstilling af personer allerede er omfattet af politivedtægtens § 3 og således allerede er ulovlige efter gældende ret.

Fremskridtspartiet er meget betænkeligt ved, at man nu vil overføre de alvorlige forbrydelser, som det er at krænke lovlige borgeres frihed, fra straffeloven til de lokale politivedtægter. Det er simpelt hen et tegn på et retssamfund, der er i forfald. Vi kan derfor ikke stemme for ændringsforslaget, men vil stemme for det oprindelige beslutningsforslag.

Gudme (RV):

I denne første runde kan jeg ikke føje meget til det, der står i betænkningen, og som er begrundelsen for, at vi fra det radikale venstres side er gået ind for at ændre det oprindelige beslutningsforslag fra at være et ønske om at få skrevet om i straffeloven til at få føjet en ny bestemmelse ind i politivedtægten. Fru Nathalie Lind uddybede begrundelsen før, og jeg kan i det store og hele henholde mig til, hvad hun sagde.

Vi lægger vægt på, at man fra straffelovrådet i den udtalelse, som blev indhentet til brug dels for dette forslag, dels for det forslag, som tidligere blev fremsat fra centrumdemokraternes side om ændring af straffelovens § 261, alvorligt henstillede, at man ikke indføjede en ny bestemmelse i straffeloven og, sådan som vi også har begrundet